

‘Ja precies, die.’

In een luxe parfumerie had Marissa twee lippenstiften in Alexa’s jaszak gestopt. Toen ze de winkel wilden verlaten, ging het alarm af. Gelukkig bewezen de camerabeelden haar onschuld. Het is alweer vier jaar geleden dat dit is gebeurd, maar nog steeds zet Alexa geen voet over de drempel van die winkel en haar vriendschap met Marissa was in één klap voorbij. Jasper weet dat, want zo lang zijn ze samen geweest.

‘Ik ben blij dat je je niet klein laat houden, want dat was precies wat Jasper probeerde toen hij je wilde tegenhouden. Als jij de opleiding niet zou gaan volgen, zouden wij geen team meer zijn. Ik weet dat ik meestal de stoere bink uithang, maar jouw collegialiteit en vriendschap waardeer ik enorm, maatje. We zijn helemaal op elkaar ingespeeld. Het werk zou niet hetzelfde zijn zonder jou.’

‘Wauw, en dat uit jouw mond. Kun je het nog een keer herhalen? Dan neem ik het op.’ Alexa pakt haar telefoon en houdt die bij Niels onder zijn neus.

‘Kappen nou, Vermeulen. Ik doe mijn best, ja.’

Alexa pakt hem lachend bij zijn schouder beet. ‘Ik moest je even plagen. Je weet dat ik onze samenwerking voor geen goud zou willen missen. Je bent mijn maat, Niels. Vertel eens, hoe was jouw weekend?’

‘Prima, Debbie en ik hebben een weekendje Amsterdam gedaan.’

‘Zeg maar niets meer, want ik weet dat je engelengeduld bezit als je met Deborah gaat winkelen.’ Alexa kan redelijk goed met de vriendin van Niels opschieten, maar ze haalt het niet in haar hoofd om haar naam af te korten.

‘Ach, ik vind het ook best leuk.’ Niels haalt zijn schouders op. ‘Zullen we gaan?’

‘Ja, er is werk aan de winkel.’

De windturbines die ze de komende twee weken van onderhoud gaan voorzien, staan in de Eemshaven, op ongeveer het noordelijkste

puntje van Groningen. Eén keer per jaar krijgt elke windturbine groot onderhoud. Eigenlijk is het een soort APK, die volgens een strak schema verloopt. Met dat onderhoud zijn Niels en Alexa per windturbine zo'n vier dagen bezig.

Wanneer ze hun werkbussen bij de eerste turbine hebben geparkeerd, hijsen ze zich in hun veiligheidsharnas, zetten ze hun helm op en doen ze de camera op hun helm aan.

Bij binnenkomst in de molen schiet Alexa in de lach. 'Nou, conditietraining is de komende dagen niet nodig.' Ze bekijkt de trap die naar de nacelle, ook wel gondel genoemd, leidt waar alle opwekkingscomponenten zoals de generator, de versnellingsbak en de aandrijflijn zich bevinden.

'Goh, ik was even vergeten dat dit type geen lift heeft.' Niels schudt lachend zijn hoofd.

Eerst schakelen ze de windturbine uit om veilig te kunnen werken. Ze zekeren hun harnas en klimmen via een stalen trap de tachtig meter omhoog.

Hoogtevrees is niet het enige waar je als windturbine monteur geen last van mag hebben, want zeeziek kun je ook niet zijn. De hoge torens vangen veel wind en gaan daardoor heen en weer. Een goede conditie is niet alleen voor het klimmen noodzakelijk, maar ook omdat je in een noodsituatie fysiek in staat moet zijn om je collega te kunnen redden.

Na een relatief korte werkdag, omdat ook hun reistijd als werktijd geldt, komen Alexa en Niels aan bij het hotel waar ze de komende tijd zullen overnachten.

'Een uur of zeven eten?' Alexa opent de deur van haar hotelkamer. 'Ja, is goed. Zie je straks.' Niels knipoogt en rolt zijn koffer zijn kamer binnen.

Alexa trekt haar werkschoenen uit en ploft languit op het hotelbed. Even een moment van rust kan ze wel gebruiken. Na de spanning van afgelopen weken is ze blij dat ze gewoon aan het werk is. Haar

werk, dat ze ontzettend graag doet, werd uiteindelijk de reden van de breuk tussen haar en Jasper, maar het zat er al veel langer aan te komen. Nu is ze vrij om te doen en te laten wat zij wil en ze kan niet wachten tot haar nieuwe avontuur in Denemarken begint.

Zodra Alexa beneden komt weet ze al precies hoe de avond zal verlopen. In het restaurant zit namelijk een groepje servicemonteurs van een concurrerende windturbinebouwer. Zolang ze nog geen bier op hebben, gedragen ze zich rustig, maar daarna...

‘Bof jij even dat je zo’n lekker ding als collega hebt. Delen jullie ook een hotelkamer?’ Het gegniffel begint. De man richt zich tot Niels, maar Alexa draait zich naar hem toe. ‘Als je geen intelligente vraag kan stellen, kun je beter je mond houden.’

Een collectieve ‘oeh’ klinkt in de ruimte, waarna dezelfde man verdergaat met zijn onzinopmerkingen. ‘Je mag vannacht wel bij mij op de kamer slapen.’

Alexa heeft dit soort larie al veel vaker naar haar hoofd geslingerd gekregen en gaat ervoor zorgen dat de man voorlopig zijn mond houdt. ‘Weet je wat het verschil is tussen jou en mij? Het begint met een v en het eindigt op agina.’

Terwijl er gejoel klinkt, doet Alexa een graai in haar rugtas. ‘Voorpagina.’ Ze gooit het maandelijkse magazine van haar Deense werkgever voor de man op tafel. Op de cover prijkt een foto van Niels en haar en binnenin staat een interview met hen beiden. Het artikel draait om het feit dat zij als eerste Nederlanders de opleiding tot Wind Turbine Technical III voor de allergrootste onshore windturbine gaan volgen. De stilte die dan valt, is ronduit vermakelijk. De mannen hebben zich in hen vergist. Schoorvoetend geeft de aanstichter het tijdschrift terug. ‘Dat is best indrukwekkend, sorry voor mijn lullige opmerkingen.’

Alexa schudt haar hoofd. ‘Niet meer doen, hè.’ Met een rood hoofd draait de man zich naar zijn bord, terwijl Niels zijn lach niet meer kan inhouden.